

Alt av nåde!

«Men er det av nåde, da er det ikke mer av gjerninger, ellers blir nåden ikke mer nåde»
Rom. 11,6.

Nåde og sannhet

Av Karl Schreiner

Det skulle ikke være tanken på ansvar og dom, som skulle drive oss til å motta nåden og sannheten. Det skulle ikke være frykt for fortapelsens mulighet, som skulle bevege oss til å gripe Jesus som vår frelser - som den som har nåden og sannheten i eie. Det skulle ikke trenge annet enn dette at vi fikk et glimt av Jesu herlighet, og det skulle stå klart for oss: Ham må jeg eie for enhver pris. Det får koste hva det vil - ikke noe offer er for stort, når jeg bare kan få Jesus som min og få "lukke Ham inn i mitt hjerte og sinn med all Hans nåde og gave."

Se her har vi alle en oppgave for det nye år, som vi i dag går inn i: Vi vil åpne våre hjerter vidt opp for Jesu nådesannhet.

Vi er syndere, og derfor trenger vi og kan aldri få for mye av nåde - og fordi vi er syndere, vet vi ikke av oss selv hva sannhet er. Derfor trenger vi også både nåde og sannhet.

Gud være lovet, det er ingen av oss som behøver å gå fortapt for sine synders skyld. Jesus har sonet for dem. Hans nåde er rik og stor nok til å dekke alle våre synder.

Det er heller ikke noen av oss, som lik Pilatus skal behøve å spørre: "Hva er sannhet?" Jesus har åpenbart oss sannheten fra Gud. Han *er* selv sannheten!

Ingen behøver å bygge et alter "for den ukjente Gud." Jesus har åpenbart for oss, hvordan Gud er. Han har ved sitt liv og sin død vitnet for oss at Gud er kjærlighet. Den som har sett Jesus har sett Gud; for Sønnen er "avglansen av Hans herlighet og avbildet av Hans vesen." (Hebr. 1, 3).

Vel er det slik at også vår samvittighet vitner for oss om Gud; men det bilde som den gir oss av Gud, er ikke det hele og fullstendige. Vår samvittighet taler bare til oss om Guds rettferdighet og strenge dom. Jesus har brakt oss *hele* bildet av Gud; Han har lært oss at Gud er en nådig Gud, at Han er "syndsforlatelsens Gud."

Vi vet altså så vel, hvor vi skal vende oss hen for å finne både nåde og sannhet. Hva mer kan vi kreve? Hva mer trenger vi?

Hvor vi er rike - vi som eier en slik frelser som vil meddele oss av sin rikdoms fylde og ikke nekte oss noe som vår sjel trenger.

Gud gi, at vi også eide den Herre Jesus som vårt hjertes mest dyrebare skatt! Det burde jo være slik. Han har fortjent vår kjærlighet og tilbedelse.

Jeg tenker vi alle må innrømme at det har vært dårlig med dette i det gamle år; men vi vil ikke slå oss til ro med det og bare klage. Det er så altfor lett. Nei, la oss da på denne nyttårsdag fatte det alvorlige forsett at vi i det kommende år ganske annerledes vil søke å tilegne

oss frelseren med alle Hans velsignede gaver.

La oss riktig søke å trenge dypt inn i Hans kjærlighets samfunn og alltid motta av Ham med takk og lov både nådens trøst og sannhetens tukt.

Vi trenger å få av Jesus både nåde og sannhet. Begge deler hører til Hans herlighet.

Gud hjelpe oss til å motta det for Jesu skyld! Amen.

Med dette vil vi ønske dere alle et velsignet nytt år!

Han ser til de små! Av Martin Luther

Du sier: Jeg kan jo bli forført til å tro at den er Gud, som ikke er Gud? Jeg svarer: Ti stille, kjære menneske! Det hjerte som ikke stoler på sin egen fornuft, det lar Gud aldri bli forført. For det er umulig at Han ikke skulle komme og ta bolig i et slikt hjerte.

Som Maria sier: ”Hungrende mettet Han.”

I Salme 107,9 står det: ”Han fylte den hungrende sjel med godt.”

Blir noen forført, så er det sikkert at han enten hemmelig eller åpenbart stoler på sin egen fornuft. Et hungrig hjerte frykter alltid de ting som er usikre og ikke tydelig er av Gud.

Men fornuftskloke faller plutselig over en ting. Det er nok for dem at den skinner og synes god. De hungrige sjeler derimot tar straks imot det som kommer fra Gud. Men de fornuftskloke forfølger det.

Hør! - Nå!

Av Laurits Nilsen

Les: Joh. 7, 14 – 19

Høytidsleder og høytidssorger

Allerede fra barnsben av kjenner vi til at jødene hadde 3 store høytider: Påsken, pinsen og løvsalenes høytid.

Vår tekst i dag fører oss sammen med en mengde jøder som nettopp feiret den siste høytid i Jerusalem. Løvsalenes høytid var en takkefest for den fullendte høst og også til minne om Israels vandring gjennom ørkenen. Derfor bodde man også i løvhytter under festen. Det var helt igjennom en gledesfest.

Jødene på den tid pleide endatil å si, at den som ikke hadde sett gledesbevegelsen ved en slik fest, ikke visste hva glede var.

Det merkelige ved denne løvsalshøytid – som vår tekst omtaler – er imidlertid at også Jesus er til stede der – legemlig og i synlig skikkelse.

Å, at den store mengde hadde hatt det rette syn på Ham – ja, da kunne de i sannhet ha sunget og jublet om «vann av frelsens kilder;» men dessverre - for de fleste sto Han vel som den «de ikke kjente.»

Jeg tenker meg derfor helst at frelsens festglede ikke var så stor dengang. Vel kunne det være gledelig å se at den

hellige stad og gudsdyrkelsen i Herrens tempel kunne samle slike masser av israelitter om seg - men det var tross dette likevel all grunn til sorg og vemod.

Yppersteprestenes og de eldstes fiendskap mot Jesus hadde steget og tiltatt år for år, og mengden av folket kjente ikke hva som tjente til deres fred.

Noen svarte endatil Jesus likefrem på Hans tale: «Du har djevelen» og - «er gal,» tilføyde de endatil en annen gang.

Ja, det var nå den gang, men hvordan er det da nå? Ordets forkynnelse og de alminnelige gudstjenestelige handlinger samler også i våre dager store skarer omkring seg - ja, kanskje større enn noensinne tidligere. Tallet på dem som tilber Herren i ånd og sannhet er visselig heller ikke lite nettopp i disse tider, og likevel - nok særlig for dem som med Jesus «går opp i templet for å lære folket» - blir det med høyst blandede følelser man er til stede i store forsamlinger ved årets høytider, ved større misjonsmøter, fellesmøter og lignende.

Hvor ofte må for eksempel ikke prester vite om at mangfoldige av dem som

er i kirken på formiddagen, om ettermiddagen er i danselag og drikkegilder! Hvor ofte blir man ikke var at det av de samme personer «gråtes i kirken og bannes på gaten,» som en kjent predikant en gang har sagt. Hvor ofte gjør vel ikke både lærde og leke arbeidere den sørgelige oppdagelse, at tross alt arbeide må det likevel istemmes:

**«Folk går som i en tåket ørk,
Vet ei av Gud å si'e.»**

Akk ja, sammen med de lyse sider i vår tid er her også sørgebilder både fra festdagene og hverdagslivet.

Herren gi oss alle visdom til å vandre varlig - også blant dem «som er utenfor,» så mange fordrevne og forvillede med tiden må komme tilbake!

Stor nåde - stort ansvar

Vår tekst forteller oss at folket forundret seg over Jesus og sa: «Hvordan kjenner denne Skriftene da Han ikke er opplært i dem?»

«Forundring er visdommens mor,» har den store vismann Platon sagt, og det er mye sannhet i det. Den som ikke forundrer seg over noe, men går alle ting forbi i sløvhet, han lærer ikke noe, men stivner snarere hen.

Det er altså ikke sagt noe ondt om folket ved det at det står at de forun-

dret seg. Og likevel, dersom det ikke kom lengere med dem enn til forundring, da gagnet det dem svært lite.

Også i våre dager forundrer man seg ofte over en begavet predikant. Og kanskje man ikke minst forundrer seg over en eller annen rikt utstyrt lekmanns vitnesbyrd og spør nettopp som jødene fordom: Hvordan kan han tale slik som ikke er lærd?

Å ve, om det kun blir med denne forundring, denne omtale av predikanten, uten at den sannhet som er holdt frem tas til hjerte!

Det er en stor nåde å ha «beundringsverdige» predikanter innen sin midte; men det er også stort ansvar ved det.

På et sted hvor de nettopp hadde fått en ny prest, ble en gammel troende spurt etter prekenen, hva han syntes om presten. «Å,» svarte han, «denne presten vil visst nok bli mange til velsignelse, men nok også dessverre føre flere sjeler dypere ned i fortapelsen, enn om han aldri hadde kommet.»

Da slutningen av svaret var altfor gåtefull for de spørrende, minnet han dem om Jesu ord: «Den tjener som kjente sin herres vilje og ikke stelte i stand eller gjorde etter Hans vilje, skal få mange slag» (Luk. 12,47), og tilføyde: «Nå har vi fått en mann som i ånd og sannhet forteller oss sannheten uten omsvøp; den som nå ikke vil høre, han får så mye smerteligere føle.»

Dette er alvorlige sannheter. Gid vi måtte åpne både ører og hjerte og ta imot!

Hans fylde!

Av Jakob Traasdahl

For av Hans fylde har vi alle fått, og det nåde over nåde. For loven ble gitt ved Moses, nåden og sannheten kom ved Jesus Kristus. Ingen har noensinne sett Gud. Den enbårne Sønn, som er i Faderens favn, Han har forklaret Ham. Joh. 1, 16-18

Ahvilken fylde! Må man ikke med rette si, at «i Ham er alle visdom, mens og kunnskapens skatter skjult til stede.» (Kol. 2,3).

Å, må Guds Ånd få senke oss riktig dypt ned i disse salighetens sjakter, og vi skulle komme til å fortape oss i uendelig lov og pris.

Å, min leser, her er fylde for din tomhet. Er du blitt et «barmhjertighetens kar,» da kan du her fylles til randen så ditt beger flyter over. Her er velsignelser så store, at du «ikke har rom nok å ta i.» Derfor intet under at evangeliet betegner Guds nådes rikdommer som store vann, som alle kan øse fritt av det de trenger for sine tørste sjeler. «Nå vel, alle dere som tørster, kom til vannene! Og dere som ingen penger har, kom, kjøp og et, ja kom, kjøp uten penger og uten betaling!» (Jes 55, 1).

Det var i bevisstheten om sin nådes rikdommer frelseren utbrøt på den store dag i høytiden: «Om noen tørster, han komme til meg å drikke!» (Joh. 7,37). Og det er den samme salighets fylde det tales om i Bibelens siste kapittel når det står: «Ånden og bruden sier: Kom! Og den som hører det, la ham si: Kom! Og den som tørster, han får komme! Og den som vil, han får ta livets vann uforskyldt!» (Åp. 22, 17).

Han - vår fører gjennom livet - er klippen som ble slått av Moses' stav, så det fløt levende vann. «Klippen som fulgte dem var Kristus.» (1 Kor. 10,4). Han er den paktens engel som sa til Moses: «Jeg vil la all min godhet gå forbi ditt åsyn.» (2 Mos. 33,19).

Og Han er den, min kjære venn, som med all sin godhets og barmhjertighets fylde vil ledsage deg gjennom det nye år.

Tidligere nummer av bladet?

Se: www.bladet.org

Småprofetenes budskap

Profeten Joel

Av Einar Kristoffersen

Les: Kapittel 3

Den endelige løsning

Herren fortsetter her sin åpenbaring av sin velsignelse over alle dem som vender seg til Ham på Hans kall. Men også sin fryktelige dom over dem som fortsatt står Ham imot og ikke gir Ham den ære som tilkommer Ham som Gud og alle tings skaper.

Vi leser her mange betegnelser som peker hen imot jødefolket, slik at en lett kunne få det inntrykk at dette dreier seg om jødene på den ene side og hedningene på den annen. Uttrykk som Judas barn og Jerusalems barn, Sions berg o.l. Men det er altså ikke tilfellet som vi ser av begynnelsen på dette kapitlet: Han vil utgyte sin Ånd over *alt* kjød! (v.1).

Simeon i templet vitner om den Herre Jesus på Hans omskjærelsesdag: «- et lys til åpenbaring *for hedningene*, og en herlighet *for ditt folk Israel.*» (Luk. 2,32).

Herren har i Jesus Kristus sin Sønn tatt bort skillet mellom jøde og hed-

ning: «Her er *ikke jøde eller greker*, her er ikke trell eller fri, her er ikke mann og kvinne. For dere er *alle én* i Kristus Jesus.» (Gal. 3,28).

Paulus har også dette budskap til de hedninger som er kommet til tro på Jesus: «Så er dere da ikke lenger fremmede og utlendinger, men dere er de helliges medborgere og Guds husfolk.» (Ef.

2,19).

Om noen prøver å bygge opp dette skillet igjen, så skal han altså vite at Han går Guds ord og vilje imot.

Disse hedningefolk som her går sin dom i møte, er de som har bevart et fiendesinn imot Herren og Hans folk, enten det er Israel (jødene) eller de levende kristne.

Dette er også årsaken til deres dom; at de ikke har latt seg omvende ved

Guds godhet og nåde, og går så langt i sitt gudsfjendskap at de ikke engang frykter for å reise til Israel, for å legge det under seg. *Mitt land*, som de (hedningefolkene) delte, som Han sier her. (v.7).

Velsignelsen, den er tiltenkt alle mennesker, som vi ser: - alt kjød! Den går ut på søken også etter de aller laveste i samfunnet - trelles og trellekvinner. Nå er det jo ikke trelles og trellekvinner i denne forstand iblant oss i dag - iallfall ikke i den såkalte siviliserte del av verden - men det var det på pinsefestens dag, da Den Hellige Ånd som en oppfyllelse av denne profeti hos profeten Joel, ble utgytt i Jerusalem. På den dagen ble det lagt til omkring tre tusen sjeler. (Ap.gj. 2,41).

Vi leser om dette: «Da denne lyden hørtes, samlet det seg en stor folkemengde. Og de ble forvirret fordi de hørte dem tale enhver på sitt eget språk. De ble helt ute av seg av undring og sa: Er ikke alle disse som taler, galileere? Hvordan kan det da gå til at hver av oss hører vårt eget språk, det som vi er født i, vi partere og medere og elamitter, vi som bor i Mesopotamia, Judea og Kappadokia, Pontus og Asia, Frygia og Pamfylia, Egypt og områdene i Libya mot Kyréne, og vi tilreisende fra Rom, både jøder og *tilhengere av jødernes tro*, (merk deg dette! - altså *hedninger*) kretere og arabere - vi hører dem tale om Guds

store gjerninger på våre egne språk!» (Ap.gj. 2,6-11).

Peter henviser jo også til, og siterer direkte fra denne profeti hos Joel, når han i sin tale skal forklare hva som skjer i Jerusalem på denne dagen. (Ap.gj. 2,14-36).

Du kan ofte høre dette utlagt som noe som først skal skje i de aller siste dager - at Ånden da skal utgytes på en særskilt måte, og det skal følge tegn og under med osv. Dette anvendes da gjerne på pinsebevegelsen og andre på den siden av kristenheten. Men så er det bare det da, at Peter har en annen forklaring på det: «Men *dette*» - altså dette dere *nå i dag* er vitne til - «er det som er sagt ved profeten Joel.» (Ap.gj. 2,16).

Det er bare det å si til dette, ennå en gang: Hold deg til Guds ord!

Siden har Den Hellige Ånd vært i verden, fulgt og understreket budskapet om den Herre Jesu frelsergjerning, og tatt bolig i hvert hjerte som har latt seg åpne for Herren ved det.

Også senere møter vi nettopp Peter igjen under hans besøk i hedningen Kornelius' hus, hvor det heter: «Mens Peter ennå talte disse ord,» - ordet om frelse og syndenes forlatelse ved Jesus Kristus - «falt Den Hellige Ånd på alle dem som hørte Ordet.» (Ap.gj. 10,44).

Apostelen Paulus skriver i sitt brev til Filemon, om den rømte trelles Onesimus, og kaller ham: «Min sønn» og «mitt eget hjerte.» Og så ber han om at

Filemon må ta imot ham, og få beholde ham, ikke lenger som trell, men en *elsket bror!*

Ser du oppfyllelsen av profetien hos Joel? Onesimus hadde fått Den Hellige Ånd!

Det er som nevnt ikke treller og trellkvinner av denne sorten iblant oss lenger, men det er nok av dem som står lavest på samfunnsstigen. Du skal ikke ha beveget deg særlig lenge i en hvilken som helst by før du ser dem.

Så skjer også det ofte, at slike vender seg til Herren i sin nød, og får Den Hellige Ånd! Uten noe spørsmål! For det har ikke noe med oss å gjøre som sådan dette, men kun med mottakelsen av budskapet om Jesus Kristus - budskapet om det som allerede er ferdig for oss i Ham!

Vi hører også her - som andre steder i Guds ord - om de store og skremmende hendelser som går forut for Hans dag, som også kalles den store og forferdelige. (v.4). Mektige tegn i naturen - endatil i himmellegemene - og i folkelivet. Ting som fører til angst. Men midt i dette skinner plutselig slike kraftige solstråler tvers gjennom dette mørke og tette skydekket: «Og det skal skjje: Hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst.» (v.5a).

Midt i denne mørke tid vitner Guds ord her om at det er «noen som har sluppet unna - en flokk - slik som Herren har sagt.» (v.5b).

Det er altså ikke en total håpløshet! Herren frelser fremdeles den som kommer til Ham, på Hans kall!

Det skal også skjje noe forløsende for Israel - og nå er vi kommet til de aller siste dager på jord, idet hedningenes dom står for døren; de skal fris ut av dette som ordet her kaller et fangenskap. (v.6). Det kan bare bety at de skal komme til tro på evangeliet, på sin Messias, Jesus!

Og til slutt: Hedningene reiser seg for å endelig løse konflikten Israel! Selve Israels eksistens er en konflikt for hedningen! Og så vet de ikke at det er Herren som fører dem dit ned til dom. Det skal møte dem det de aldri hadde tenkt. Herren skal brøle fra Sion! (v.21a).

Nå er Han ikke lenger en som finner seg i, og bærer over med, spott og hån og opprør.

Men igjen, en plutselig solstråle igjennom mørket: «Men Herren er en tilflukt for sitt folk og et vern for Israels barn!» (v.21b). Det rettes ingen anklage mot dem! De er frikjent fra alle sine synder i Jesus Kristus!

Etter denne endelige dommen over de opprørske hedningefolkene, skal Herren føre sitt folk, av både hedninger og jøder, inn til den evige hvile, som de har ventet på og sunget om på en fiendsk jord, til alle tider.

«For Guds folk er hvilen tilbake!» Den er kjøpt dem og gitt dem i Jesus Kristus, Guds Sønn, fra evighet av!

Navnet Jesus

Av N. J. Laache

Da åtte dager var gått, og Han skulle omskjæres, fikk Han navnet Jesus, som Han var kalt av engelen før Han ble unnfanget i mors liv. Luk. 2, 21

«Jesus,» det skjønneste blant navn, det herligste ord i menneskelig tale. Jesus, på vårt tungemål *frelser*, så er Hans navn, «fordi Han frelser sitt folk fra deres synder.»

At nyttår kommer åtte dager etter jul, så navnet Jesus møter oss på årets første dag, det er en nåde som vi ikke kan fulltakke vår Gud for.

Vi er i nød og trenger frelse, vi er i syndens vold og behøver å utfris, vi er omringet av farer og behøver redning. Og nå har vi den, som både vil og kan frelse. Her er Han, Jesus, Guds Sønn og Marias sønn, sann Gud og sant menneske.

Du er dypt fallen, men om du var fält enn dypere, ville Han kunne frelse deg. Ingen på jorden har så store synder eller så mange, at ikke Jesus skulle kunne frelse fra dem. Vår fordervelse er dyp, vi er alle født i synd, og mange har gjort sitt hjerte til en helvetes røverhule, så djevelen holder dem bundet med alskens onde lysters umåtelig sterke rep; men vår Herre Jesus kan løse sjelen av det og føre den over fra Satans makt til Gud.

Mangfoldige unge og gamle, som forrige nyttår var syndens slaver, synger i år lovsanger med oss for frelsen i Jesu blod. – og i like måte frelser Han

de troende gjennom alle farer. Alle vegne på jorden er Guds barn omgitt av fristelser, men Jesus, deres trofaste og allmektige Herre og Gud, redder dem igjennom alle.

Han bærer ikke frelsnavnet forgjeves. Skulle Gud ha kalt Ham så allerede før Han ble unnfanget, og ved en hellig engel befalt Hans mor å kalle Ham så, og *det skulle være feil?* Umulig! I Hans munn er ikke funnet svik, skulle det være svik i Hans navn?

Eller mon noen har trodd på Ham som frelser og er blitt skuffet? Spør Det Gamle- og spør Det Nye Testaments skrifter, spør de fremfarne slekter, eller spør dem som lever nå; aldri er noen som søkte frelse hos Ham, blitt til skamme.

Han har liv og salighet for oss, Han og ingen annen. «Det er ikke frelse i noen annen. For det finnes ikke noe annet navn under himmelen, gitt blant mennesker, som vi kan bli frelst ved» (Ap.gj. 4,12).

Overfor dødens makt er hvert menneske som strå for ild. Hva formår den vises klokskap eller den sterkes makt, den rikes gull eller fyrstens hærer til å

frelse ham fra døden, fra dødens krefter i hans sjel og dødens krefter i hans legeme?

Ikke en veldig engel, nei ikke alle englehærer til sammen skulle kunnet forløse og utfri et menneske fra synden, døden og djevelen. Det er bare én frelser.

Men hvem blir frelst av Ham? Sitt folk skal Han frelse, sitt Israel, det vil si: Alle som tror på Ham, alle som gir Ham sitt hjerte og lyder Ham som sin konge. Skriften lærer oss, at Han «har gitt sitt liv til en løsepenge for alle» og dermed sonet for verdens synd, og dette skal forkynnes - ja, ropes ut i all verden.

Du være ond eller from, din synd har Jesus betalt med sitt dyrebare blod; Han har vunnet frelse for den arrigste forneker og den ræste spotter som for

de gode og fromme, for hvert eneste menneske på hele jorden.

Men Skriften lærer også på det klareste, at bare de troende blir frelst. «Den som tror og blir døpt, skal bli frelst; men den som ikke tror, skal bli fordømt.» (Mrk. 16,16). «Den som tror på Sønnen, har evig liv. Men den som ikke vil tro på Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede blir over ham.» (Joh. 3,36). Dette er Hans egne ord.

Men så har Han også sørget for at vi kan tro. Han er der hos oss i Ordet og virker selv troen i hjertene ved sin Hellige Ånd; i like måte holder Han troen oppe, der hvor den er tent, og bevarer sine i troskap inntil enden.

Derfor lever vi fra år til år her i nådens tid; Gud vil frelse vår sjel og helliggjøre den til evig herlighet.

For egen fordels skyld Av Christian Scriver

Flere gudfryktige og tro lærere har gjort den meget riktige bemerkning, at ingen nekter sjelens udødelighet og den kommende dom bortsett fra slike som vil være tjent med at begge deler bare var oppdiktet. For ettersom de ugudelige er blitt Guds fiender,

så de gjerne at det ikke var noen Gud, og ettersom de for timelige og sanseelige fordelers og gleders skyld har pantsatt sin sjel til djevelen, ønsker de også at den må være en forgjengelig ting. - Og det de helst ønsker, det tror de også villig.

Med bryllupskledning på

Av Laurits Nilsen

For på grunn av den (troen) fikk de gamle godt vitnesbyrd. Men uten tro er det umulig å være til behag for Gud. Hebr. 11,2 og 6. Ransak dere selv om dere er i troen! 2 Kor. 13,5

Hvis det er noen tid som i særlig grad oppfordrer oss til selvprøvelse av vår kristendom, så må det være nå ved årsskiftet. Det ligger alltid noe alvorsfullt i overgangen fra ett år til ett annet.

Vi vet hva de dager som er gått har brakt oss, men vi vet bare lite om hva de kommende skal bringe. Det vet vi likevel med visshet, at døden kommer, og det kan jo gjerne bli til en av oss nettopp i dette nye år. Og tenk om den skulle møte oss uten tro! Tenk om evigheten skulle gripe oss, uten at vi hadde den rette bryllupskledning på!

Uten tro er det umulig å være til behag for Gud. La oss ransake oss selv og ikke stole på andres ransakelse og omdømme. Den bryllupsgjest som Jesus omtaler var jo kommet inn i bryllups- huset ved det at hans egen drakt var så skuffende lik de andres at ingen av gjestene kunne oppdage forskjellen.

Dette er alvorlig å tenke på. Vi kan ha navn av å leve og likevel være døde. Vi kan gjerne gjelde for fremragende kristne og likevel mangle det rette brudehjerter, den rette bryllupsdrakt. Vi kan være fremskutte arbeidere i Guds rike, ivrige for misjonen og andre gode gjøremål og likevel mangle hjertets erfaring av den sanne kristendom, det virkelige liv i Guds Sønnns tro.

Men kongens øyne kan ingen bedra. Kanskje noen rystes ved disse tanker og kommer i tvil om sin tilstand og frykter for selvbedrag. Denne frykt kommer da fra Herren. Fly straks til Ham. Han vil langt mindre at du skal bedra deg selv, enn du selv. Han ynkes for ditt vel. Hos Ham skal du få visshet om dine synders forlatelse og din barnerett i Jesu navn. I tro og frimodig tillit vil du da kunne begynne det nye år og daglig istemme:

**Jeg vet, min kjære Fader i allting
vil meg vel,
Best da jeg overlater til Ham min
kropp og sjel. Amen.**

Ekteskapet - Guds ordning

Av Einar Kristoffersen

2. Noen fariseere kom da til Ham, og for å friste Ham, spurte de: Har en mann lov til å skille seg fra sin hustru? 3. Han svarte og sa til dem: Hva har Moses foreskrevet dere? 4. De sa: Moses tillot å skrive et skilsmissebrev og skille seg fra henne. 5. Men Jesus sa til dem: Fordi dere har så hårdt et hjerte, skrev han dette bud for dere. 6. Men fra skapningens begynnelse gjorde Gud dem til mann og kvinne. 7. Derfor skal mannen forlate sin far og sin mor og holde seg til sin hustru, 8. og de to skal være ett kjød. Så er de da ikke lenger to, men ett kjød. 9. Derfor, det som Gud har sammenføyd, det skal ikke et menneske skille. Mrk. 10, 2 - 9

Den som måtte tvile på at ekteskapet er den samlivsform som har Guds velsignelse over seg - og som altså er en gudgitt institusjon - bør lese denne Herrens tale nøye, og under bønn.

Fariseerne spør Jesus: Har en mann lov til å skille seg fra sin *hustru*?

Hos jødene - dette lovens folk, som på en særskilt måte hadde Guds vilje for menneskelivet åpenbart hos seg; et gradvis klarere lys over Guds vilje, for dem og deres liv - var noen annen samlivsform mellom mann og kvinne rett og slett *utenkelig* - ja, *synd* mot Guds bud - Guds vilje.

Og Jesus førte ikke inn noen «ny tid» her. Tvert imot så stadfester Han her dette som Guds gode - og dermed altså - *gudvilled*e ordning.

En ordning som får dette vitnesbyrd, at i det øyeblikk noen er gått inn i den, er man ikke lenger to, men *en!* *Ett* menneske, de to! Sammenføyd av *Gud*. (v.8-9).

Denne ordning var Guds gode vilje for mennesket, helt fra skapningens begynnelse av (v.6) - altså, fra *før* syndefallet.

Det var *skilsmissen* - og faktisk skilsmisens nødvendighet - som kom inn *etter* syndefallet, da det *hårde* hjerte oppsto. (v.5).

Denne Moses' tillatelse, som jødene her henviser til (v.4), lar ikke Jesus bli til ros for dem: «Fordi dere har så *hårdt* et hjerte.» (v.5).

Det kan tyde på at dette var for å beskytte den «uønskede» kvinnen, som

ellers måtte ha lidd stort i et slikt ekteskap, hvor mannen helst ville ha vært henne foruten, og hun dermed bare sto i veien for hans begjær.

Vi ser også dette synet på ekteskapet åpenbart i beretningen om Josef og Maria, og omstendighetene omkring Jesu fødsel.

I Matteus 1, 18, leser vi at disse to var trolovet – forlovet. - Det vil si, at de var *lovt* til hverandre. I denne tid var dette like så *forpliktende* som ekteskapet selv.

Stans for dette, med tanke på noe av argumentasjonen til fordel for samboerskapet, nemlig at man også der går inn i et *forpliktende* forhold.

Forpliktende var også i høyeste grad en trolovelse, slik at å bryte ut av den var et alvorlig foretak, og som vi ser av teksten hos Matteus (v.19), heter det: «Josef, *hennes mann...*,» selv om de altså kun var trolovet. Her var det åpenbart et forpliktende livslangt forhold som allerede var inngått.

Men da det viste seg at Maria var med barn, *visste* Josef at han ikke kunne være barnets far. (v.19).

Det kan bare ha én grunn - de levde ennå ikke sammen seksuelt. Det hørte først *ekteskapet* til.

Mennesket må selv få velge hvordan de vil leve sammen - de er fri til det - men de som vil ha *Skriften* med seg på at også andre samlivsformer enn det

inngåtte ekteskap har Guds velsignelse over seg, møter her «veggen.»

Det vil altså si, at for en *kristen* er det ikke noe alternativ.

En annen hovedsak i denne teksten - og det som er foranledningen til denne Jesu tale er - som så ofte i Jesu liv - Hans motstanderes og fienders forsøk på å lokke Ham i en felle. «Noen fariseere kom da til Ham, og for å *friste* Ham, (altså, slett ikke for å lære *sannheten* å kjenne (min anm.), spurte de osv.»

Men ved disse, deres stadig gjentagne lumske angrep, og åpenbare forfølgelse, gir de bare Jesus, igjen og igjen anledningen til å forkynne nettopp *sannheten*.

Slik må også djevelen selv tjene Guds sak, mot sin vilje, oss til gode. Oss til gode, så sant vi tar imot sannheten, bøyer oss for og innretter oss i samsvar med den. - Ellers blir nettopp *det* - at vi har hørt sannheten forkynt - oss til en desto tyngre dom.

Ja, Jesu liv var et liv fylt av forfølgelse. - En kamp mot mørkets makter - helt fra fødselen av, da djevelen tente Herodes i brann.

Også denne åndsmakt inspirerer og «tenner i brann,» som vi blant annet ser ved fariseerne i teksten vår her.

Ja, Jesus ble forfulgt av denne åndsmakt før sin fødsel, i sine vitner, helt fra Abel av. Og - noe *vi* bør legge **oss**

på hjertet – Han *vil bli* det i sine sanne vitner, til den siste dag. (Se bl.a. Mt. 10,24-25 og 2 Tim. 3,12).

Så det bør altså ikke overraske deg, om du blir betraktet som en «pariakaste» i denne verden. - Og det bør heller ikke bedrøve deg, for Guds Ånd hviler da over deg, sier ordet. (1 Pet. 4,14).

Som Han var med Jesus, vil Han også være med deg! Gi deg del i den sanne visdom, og gi deg i rette tid, hva du skal svare og hva du skal si. - Og ikke minst - gi deg visdom til å tie, når det er nødvendig.

Dette gjelder «de stille i landet» - Herrens *små* - som forfølges og hånes og spottes for sitt håps skyld - hvilket er Jesus selv - og ikke alle disse «kri-gerne» som selvbestaltet gir seg i kast med å skulle forsvare, og fremme Guds ord.

Herren *«har ingen glede i hestens styrke, Han har ikke behag i mannens ben. Herren har behag i dem som*

frykter Ham, som venter på Hans miskunn.» (Slm. 147,10-11).

Men når vi blir angrepet for evangeliets skyld, så skal vi få lov til å forsvare oss med det *Herren* gir. - Og ikke minst - vi skal ikke vike fra den overbevisning Han har gitt oss, for det er *Åndens* vitnesbyrd, Guds usigelige gave, gitt oss til frelse av Herrens nåde alene.

Evangeliets åpenbaring i ditt hjerte, er Herrens *kjærlighets*gave til deg - ved *den* er du blitt trolovet med Ham - ja du er blitt Hans *brud*. (Se bl.a. 2 Kor. 11,2 og Ef. 5,32). Og altså, *«det Gud har sammenføyd, det skal ikke et menneske skille.»* (v.9). Heller ikke *du!*

Og at Han på sin side ikke vil skille seg fra deg, det forsikres du om, blant annet av slike ord som i Malakias 2,16: *«For jeg hater skilsmisse, sier Herren, Israels Gud.»* Og ellers av Skriftens samlede vitnesbyrd om Guds *trofasthet*.

**La Ordet gå i arv og eie
Til våre barn i tusen ledd,
Og vise oss de rette veier
Til liv i nåde, trøst og fred,
Og lede alle inn til Gud,
Så har det ført sin gjerning ut!**

- *nåden og sannheten kom*

ved Jesus Kristus. Joh. 1,17

Rettferdiggjørelse

Av Martyn Lloyd-Jones

Rettferdiggjørelse betyr ikke bare tilgivelse. Det inneholder tilgivelse, men det er noe mye større enn tilgivelse.

Det betyr i tillegg at Gud erklærer oss å være fullstendig skyldfrie. - Han betrakter oss som om vi aldri hadde syndet i det hele tatt. - Han erklærer oss å være rettskafne og å være rettferdige. Ved dette svarer Han enhver fordring loven måtte gjøre angående oss.

Det er dommeren på domstolen som ikke bare kunngjør at fangen i skranken er tilgitt, men at han erklærer ham å være en *RETTSKAFFEN OG RETTFERDIG PERSON!*

Ved å rettferdiggjøre oss forteller Gud oss at Han har tatt våre synder og vår skyld og «tilregnet» dem - «satt dem på regningen til» - Herren Jesus Kristus og straffet dem ved Ham.

Han bekjentgjør også - etter å ha gjort det - at Han nå setter på vår konto - eller «tilregner» oss - sin egen kjære Sønnns fullkomne rettferdighet.

Herren Jesus Kristus adlød loven fullkomment. - Han brøt den aldri på noen måte. - Han gjorde en fullt ut og en fullkommen fyllest overfor alle dens fordringer. Denne fulle lydighet utgjør Hans rettferdighet.

Det Gud gjør er å sette på vår konto - å gi oss - Jesus Kristi rettferdighet. Ved å erklære oss å være rettferdiggjort, kunngjør Gud at Han nå ser på oss - ikke slik vi er - men som kledd med rettferdigheten til Herren Jesus Kristus.

En salme av den herrnhutiske Greven Zinzendorf og oversatt av John Wesley, uttrykker det slik:

**Jesus, din kappe av rettferdighet
Min skjønnhet er, mitt strålende antrekk -
I den fordømte verdens midte, i denne svøpt,
Med glede skal jeg løfte opp mitt hode.**

-----   -----   -----
Alltid aktuelt
Av O. Olafsen

Det er i virkeligheten slik med Guds ord, at det finner sin anvendelse til alle tider og på alle slekter, ikke minst på

nåtiden.

Det ville ikke være det livets og sannhetens ord som det er, om ikke så var.

For evig den samme Av Marius Giverholt

Jesus Kristus er i går og i dag den samme, ja til evig tid. Hebr. 13,8.

 å er det altså bare i mitt arme hjerte det stadig veksler. Følelsene skifter, tankene forandres, men Herren er den samme. Samme far som ikke blir trett av å tilgi; samme yppersteprest som ikke blir trett av å trede frem for oss; samme bror som ikke blir trett av å elske oss.

Så er det da bare mitt hjerte som snart er kaldt, snart varmt. Ditt hjerte har meg alltid kjær, du er bundet til fattige syndere med en evig kjærlighet.

Å, la meg alltid hvile trygt hos deg, min Frelser - du som er, som var og som blir.

Alt av nåde! er et frittstående blad på luthersk grunn, som sendes **gratis** til alle som **ønsker** å motta det. «Luthersk grunn» vil si at stykkenes **innhold** er i samsvar med den lutherske lære og bekjennelse.

Bladet tar sitt utgangspunkt i budskapet som forkynnes på websiden «**Nytt Liv!**» www.ekris.net

«**For jeg vil styrke den trette sjel, og hver sjel som sulter vil jeg mette.**» Jer. 31,25. Dette er hva vi ved Guds nåde og hjelp ønsker at bladet skal få formidle.

Vi ønsker også å formidle noe av den kraft og den trøst vi selv har møtt i den eldre litteraturen, og bruker derfor en del av denne i bladet.

Ønsker du ikke å motta bladet i fortsetningen, sender du det bare tilbake til returadressen.

Utgivere:

Einar Kristoffersen:

Tlf.: 35 99 08 45

E-post: bladet@tele2.no

Tom Eftevand:

Tlf.: 35 98 86 93

E-post: t.eft@tele2.no

Ønsker du å være med på å holde bladet oppe og spre det til andre, så kan du gi din gave på **Bladets girornr.:** 2801.08.00945